

ת"פ 17780/09/16 - מדינת ישראל נגד יובל זאודי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 17780-09-16 מדינת ישראל נ' זאודי(עציר) 03 דצמבר 2017

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם יובל זאודי

ב"כ המאשימה: עו"ד שמי לוי

ב"כ הנאשם: עו"ד אבי כהן

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו יבוא סם מסוכן, עבירה לפי סעיף 13 יחד עם סעיף 19א **לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש]**, **התשל"ג-1973 [הפקודה]**.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.8.16 טס הנאשם מישראל לפראג. כחמישה ימים לאחר מכן, ביום 25.8.16, בסמוך לשעה 17:30, שב הנאשם ארצה דרך נמל התעופה בן גוריון **[נתב"ג]** והביא עמו במזוודה, בבטנה נסתרת, 8 חבילות ובהן סם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל 7 קילוגרם נטו.

תשובת הנאשם לכתב האישום

2. הנאשם הודה כי יצא מהארץ לפראג ביחד עם אדם נוסף, **יצחק קוגמן [קוגמן]**. הוא אף הודה כי המזוודה, שבה נמצאו הסמים, שייכת לו. הנאשם הכחיש כל קשר לסמים וטען להגנתו כי אינו יודע כיצד הם הגיעו למזוודתו. לגרסת ההגנה, כפי שניתנה במענה לכתב האישום, מלבד הנאשם גם לקוגמן הייתה גישה למזוודה, מאחר שהם בילו יחדיו ולנו באותו חדר בבית מלון בפראג, ולכן יתכן שהוא זה שהכניס את הסמים למזוודתו של הנאשם.

לפיכך, **סלע המחלוקת** מצומצם ביותר ונעוץ בשאלה האם הנאשם ידע על המצאותם של הסמים במזוודתו, עת

חזר לישראל מפראג (או לחילופין "עצם" את עיניו ויש לראותו כמי שחשד לגבי קיומן של הנסיבות וחרף זאת נמנע מברור), או שמא לא ידע דבר.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

3. כל ראיות התביעה הוגשו בהסכמה חלף חקירה ראשית ונגדית, מלבד עדות ראש צוות החקירה, שאותו ביקשה ההגנה לחקור בחקירה נגדית (עדותו תובא בהרחבה בהמשך). לפיכך, נוכח העובדה שהמחלוקת בין הצדדים מצומצמת ביותר, יובאו תחילה העובדות שאינן שנויות במחלוקת ושהוכחו באמצעות המוצגים שהוגשו בהסכמה, על פי סדר התרחשותן הכרונולוגי:

א. כרטיסי הטיסה לפראג, הן עבור הנאשם, הן עבור קוגמן, נרכשו על ידי גיסו של קוגמן, **אסף פלד [פלד]**, באמצעות כרטיס האשראי שלו, לבקשתו של קוגמן, דרך חברת התיירות "איסתא" (ת/13). קוגמן נתן לו בתמורה סכום של ₪ 6,600 במזומן עבור שני הכרטיסים (קוגמן אישר זאת בהודעתו שהוגשה בהסכמה, שעליה ארחיב בהמשך - ת/18). קוגמן העביר לו את הדרכון של הנאשם על מנת שלא יהיו טעויות בהזמנה. מעדותו של פלד עולה כי רכש כרטיסי טיסה עבור קוגמן פעם אחת בלבד. הנאשם ציין בעדותו שהיה עליו להחזיר לקוגמן את הכסף עבור הכרטיסים (פ/43 - 17.5.17, 2 - 3⁽¹⁾).

ב. הנאשם יצא ביום 21.8.16 מישראל לפראג וחזר ארצה ביום 25.8.16 בשעה 17:08 (ת/14). גם קוגמן יצא את גבולות הארץ ביום 21.8.16 (ת/3), והוא שב ביחד עם הנאשם.

ג. הודעותיו של קוגמן הוגשו כאמור בהסכמה, חלף חקירה ראשית ונגדית, והוא לא העיד בבית המשפט. בחקירתו במשטרה אמר כי הוא והנאשם החליטו לטוס באופן ספונטני לפראג, לכבוד יום הולדתו של הנאשם, כאשר מטרת הנסיעה הייתה בילוי בקזינו. בכל יום בילו בקזינו אחר (ת/18). במהלך שהותם בפראג הם לנו באותו חדר במלון (ת/23, 2; 3 - 6). מדבריו של קוגמן עולה כי במרבית הזמן הם היו יחדיו, אך הוא נפגש גם עם ישראלים ומכרים נוספים, לעיתים עם הנאשם ואף בלעדיו (ת/18). את שמותיהם של אותם אנשים שפגש סירב קוגמן להגיד (ת/21). אעמוד על יתר האמור בהודעותיו בהרחבה בהמשך (פסקה 5 להלן).

ד. בעת חזרתם של הנאשם וקוגמן לישראל, הם עוכבו בביקורת הדרכונים בגין חשד להחזקת סמים. מדוח הפעולה של קצין הבילוש, **משה אכטלינגר [אכטלינגר]** (ת/6), עולה כי פגש בנאשם ובקוגמן לאחר שעוכבו והשניים הסכימו לביצוע חיפוש בכבודתם. אכטלינגר ניגש יחד עמם למסוע המזוודות ושניהם אספו את כבודתם. כל אחד לקח את המזוודה שלו, והוביל אותה לחדר הבידוק.

ה. הנאשם אישר בטרם פתיחת המזוודה כי המזוודה שייכת לו, ושלל קיומו של פריט לא חוקי בה (ת/6א). הוא אף חזר בחקירתו הנגדית בבית המשפט על כך שהמזוודה שלו (פ/51 - 17.5.17, 5 - 6).

ו. מהדוח של אכטלינגר (ת/6) עלה כי בחיפוש שנערך במזוודתו של קוגמן לא נמצא דבר, אך במהלך החיפוש במזוודה של הנאשם הורגשה תחתית כפולה. את החיפוש ערך אכטלינגר יחד עם המתנדב **שלום פולק [פולק]** (ת/8). המזוודה עברה שיקוף שהראה שבדופן המזוודה ישנן 8 חבילות חשודות. פולק

הדגיש, כי תפר הבד של המזוודה בדופן הפנימי נראה לו לא סביר, וביחד עם אקטלינגר, חשפו ספוג, שאחריו התגלתה שכבה קשיחה, כתיאורו. בהמשך לכך חדרו השניים את הדופן הכפולה באמצעות מכשיר חד, אז הבחינו בשקיות ובאבקה לבנה החשודה כסם. החומר נבדק באמצעות מכשיר ערכת שדה לייזר משטרתית (הבדיקה נערכה על ידי רמי יובוב) ונמצא כי אכן מדובר בסם מסוכן מסוג קוקאין. חשיפת כל הבטנה הכפולה גילתה את 8 החבילות.

ז. החיפוש בחפציהם של הנאשם וקוגמן בוצע בנוכחותם ואף תועד בתיעוד חזותי (ת/11ב).

ח. בחוות דעת מומחה התביעה, **אתיה ביסמוט כהן**, נקבע כי השקיות שהועברו לבדיקה במעבדת מטא"ר מכילות סם מסוג קוקאין במשקל כולל של כ-7 קילוגרם נטו (ת/17א). יובהר כי אין טענה שהשקיות מכילות חומר שלא נתפס במזוודתו של הנאשם, קרי: אין טענה לפגם בשרשרת המוצג מהרגע שהסמים נתפסו במזוודתו של הנאשם ועד להגעתם למעבדה האנליטית במטא"ר, ומשכך לא יפורטו כלל המסמכים שהוגשו בעניין שרשרת הסם.

ט. דוח פעולה שנכתב במהלך המשפט, ביום 20.4.17, על ידי **פקד אסף שוען [שוען]**, נוכח טענות של ההגנה ובקשה לזמן את קוגמן לעדות, מלמד כי קוגמן יצא את הארץ ביום 4.1.17 (התאריך הוסף לדוח על יסוד הודעת הפרקליט שמי לוי), ומאז לא שב לישראל (הוגש במעמד הדיון ביום 24.4.17).

י. בהמשך למעצרו של הנאשם בוצע חיפוש בביתו, שבמסגרתו נתפסו הפריטים הבאים: כונן מחשב ממחשב נייד וכרטיס סים של חברת סלקום (נ/1 - דוח פעולה; נ/1א - דוח חיפוש; נ/1ב - דוח פעולה).

יא. פעולות זיהוי שבוצעו: על פי ראש מעבדת פיתוח טביעות אצבע, **מיכל לוי אלעד**, לא ניתן להפיק טביעת אצבע [ט"א] מחפץ העשוי מברד, כגון המזוודה של הנאשם (ת/24); לא ניתן לקחת דגימות DNA [דנ"א] מאריזות הסמים, מאחר שהן נבדקו תחילה על ידי מעבדת ט"א ויש חשש לזיהום הבדיקה. בבדיקות טביעות האצבע נמצאו שתי טביעות (ת/25) שאינן תואמות את הנאשם או חשודים אחרים הנמצאים במאגר המשטרה (ת/25ב).

יב. בחיפוש שנערך בביתו של קוגמן נמצא אדם העונה לשם **אמיר ג'רושי [אמיר]** (ת/9ג). בפירוט השיחות בטלפון הנייד של הנאשם נמצאה שיחה שבוצעה לטלפון הנייד של אמיר (פירוט השיחות לא הוגש. הדבר עולה משאלות ששאלו את הנאשם בחקירה - ת/22, עמוד 2, שורות 56 - 57). אותו ג'רושי עלה בהמשך בטיעוני ההגנה.

סיכום הראיות שאינן במחלוקת

4. עד כאן הראיות שאינן שנויות במחלוקת בין הצדדים, ושהוגשו, כאמור, בהסכמה. מהן ניתן ללמוד כי הנאשם וקוגמן יצאו מישראל לפראג לכבוד יום הולדתו של הנאשם. בעת שהותם בפראג הם לנו יחדיו באותו חדר בבית מלון ומרבית הזמן בילו בקזינו. בעת חזרתם ארצה, השניים עוכבו בביקורת הדרכונים, ולאחר שאספו את כבודתם, נערך, בהסכמתם, חיפוש, אשר גילה 8 חבילות קוקאין מוחבאות במזוודתו של הנאשם, בתחתית כפולה. אין חולק שהסמים נתפסו במזוודה השייכת לנאשם, ואין חולק כי מדובר בסם מסוכן מסוג קוקאין, במשקל של 7 קילוגרם נטו. בדיקות ט"א שבוצעו על חבילות הסמים איתרו שתי טביעות אצבע, שאינן תואמות לנאשם, לקוגמן או לחשודים אחרים במאגר

ראיות תביעה נוספות

5. כפי שצינתי לעיל, חקירותיו של קוגמן הוגשו בהסכמה ויש לראותו כמי שהעיד בחקירה ראשית ונגדית. בחקירתו הראשונה, מיום 25.8.16 (ת/18), הכחיש קוגמן כל קשר לסמים, וביחס לסמים שנמצאו במזוודה של הנאשם אמר "אין לי מושג איך זה הגיע ומה קשור, אין לי מושג" (ת/18, 95). לטענה כי הוא והנאשם טסו במטרה להבריח סמים לארץ, השיב קוגמן "זה אפילו לא מצחיק" (ת/18, 97). בחקירתו השניה, מיום 29.8.16 (ת/21), במענה לשאלות על הנאשם, השיב קוגמן שהוא עונה רק על שאלות הקשורות בו. לאחר שהחוקר הטיח בו שהוא והנאשם שותפים ליבוא סמים לארץ, בחר קוגמן לשמור על זכות השתיקה ולא השיב עוד לשאלות החוקר. בחקירתו השלישית, מיום 6.9.16 (ת/23), קוגמן המשיך לומר כי הטענה שיש לו קשר למקרה - מופרכת, והוא לא יבא שום סם. הוא ציין כי יכול להיות שנגע בחלקה הפנימי של המזוודה כאשר סייע לנאשם עם החיפוש, ובעת שהותם בפראג, כשהנאשם ביקש ממנו שיביא לו משהו, או כאשר הוא חיפש במזוודה של הנאשם מקלות אוזניים. קוגמן חזר ואמר שאין לו קשר לסמים, מעולם לא ראה אותם עד לתפיסתם בנתב"ג, לא ידע על קיומם ולא יתכן שימצאו טביעת אצבע או דנ"א השייכים לו, על הסמים. לשאלת החוקר האם הוא שם את הסמים, מסוג קוקאין, במזוודה של הנאשם, השיב "אתה צוחק עליי, אני בפרוש אמרתי לך שאני לא מודע לזה ואני לא ידעתי. אין לי בזה לא יד ולא רגל" (ת/23, עמוד 2, שורות 18 - 19). לשאלה האם הוא מכיר בחור בשם אמיר ג'רושי השיב בשלילה. בהתייחס ליחסיו עם הנאשם אמר קוגמן בחקירתו הראשונה כי הוא מכיר את הנאשם כמה שנים והם "חברים מהשכונה", כלשונו. גם בחקירתו השניה ציין כי הוא מכיר את הנאשם הרבה שנים, מגיל 15, ואף נכח בברית שלו. זו הפעם הראשונה שבה הם טסים ביחד.

6. במסגרת פרשת התביעה, העיד **שוען**, קצין חקירות ומי שהיה באותה עת אחראי על חקירת הנאשם. מדבריו עלו, בין היתר, הדברים הבאים: המשטרה אינה חושדת שמי שהכין את הסמים הוא הנאשם (פ/13, שורה 12 ואילך); היא גם לא חשדה שהוא סוחר סמים, אלא שהוא בלדר (פ/14, שורות 19 - 20; פ/15, שורה 1 ואילך); בידי המשטרה אין ראיה הסותרת את טענת ההגנה שקוגמן הכניס את הסמים למזוודה של הנאשם (פ/16, שורות 20 ואילך); אין ראיה שהנאשם היה נוכח כשהסליקו את הסם (פ/20, שורה 9); לא נמצאה ראיה בדבר שיחות שביצע הנאשם שיכלו להצביע על מי שהיה אמור לקבל ממנו את הסם (פ/20, שורה 27 ואילך); על הנאשם לא נמצא כסף (פ/21, שורות 18 - 19).

שוען העיד לגבי המוצגים שהועברו לבדיקה במז"פ לצורך הפקת טביעת אצבע. הוא אישר כי לקח זמן רב, לפחות ארבעה חודשים, לקבל את תוצאות הבדיקות מהמעבדה. שוען אישר כי על פניו אין תיעוד לכך שצוות החקירה ביקש לזרז את תוצאות הבדיקה בעניינו של הנאשם, והוא אינו זוכר אם הדבר בוצע בפועל. כך או אחרת, לשיטתו אין לבדיקת טביעות האצבע הרבה משמעות, מאחר שהתיק היה מבוסס מבחינה ראיתית גם בלי תוצאות בדיקה זו. שוען אישר שבעת חזרתו ארצה נערך לנאשם חיפוש אקראי על ידי צוות של נמל התעופה בן גוריון, ולא מדובר בחיפוש שנעשה בעקבות מידע מודיעיני (פ/13, 24 - 30).

עדויות של שוען התייחסה גם לשאלות הקשורות במחדלי חקירה, נושא שיידון בהמשך.

7. לאחר סיום פרשת תביעה, עתר ב"כ הנאשם לזמן את קוגמן לעדות וזאת על מנת "למצות את זכותו לחקור את עד התביעה קוגמן בחקירה נגדית, עובר לעדות הנאשם" (פ/32 - 2.3.17, 1 - 2). הוא הגיש בקשה להעידו טרם עדות הנאשם. בדיון ביום 2.3.17 קבעתי כי לאחר שהודעותיו של קוגמן הוגשו בהסכמה, חלף חקירה ראשית ונגדית, הוא מוחזק כמי שכבר העיד. לאחר שפרשת התביעה הסתיימה, לא עומדת להגנה זכות לזמן עד תביעה שכבר העיד, והבקשה לזמנו בשנית, הפעם במסגרת פרשת ההגנה, ולחקרו בחקירה נגדית, היא בקשה לשנות מסדרי הדין. קבעתי כי בית המשפט רשאי להורות על סטייה מסדרי הדין, אך הדבר צריך להיעשות מטעמים ראויים ובמידה. ההגנה לא נמקה כדבעי מדוע על בית המשפט להתיר לנאשם שלא להעיד ראשון במסגרת פרשת ההגנה, כנדרש בסעיף 161(ג) לחוק **סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 [החסד"פ]**. ב"כ המאשימה הסכים בהגינותו שקוגמן יחקר על ידי הסנגור בחקירה נגדית, חרף העובדה שיש לראותו כמי שהעיד במסגרת פרשת התביעה, אך עמד על כך שיעיד לאחר עדות הנאשם, שכן אין מדובר עוד בעד תביעה. לפיכך, קבעתי ש"באיזון הראוי בין עשיית משפט צדק, על כל היבטיו, לבין זכויות הנאשם, יש מקום לאפשר החזרת קוגמן אל דוכן העדים, ניתן לאפשר לסנגור לחקור אותו בחקירה ראשית כאילו הייתה חקירה נגדית, אך יש לעשות זאת לאחר שהנאשם יעיד ראשון" (פ/31 עד פ/34 - 2.3.17).

גרסת הנאשם

8. בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/19) הציג החוקר לנאשם מזוודה כחולה עם תווית של חברת "אפ", שעל גביה רשום שם משפחתו באנגלית. תחילה טען הנאשם כי הוא אינו מכיר אותה, אך לאחר שהחוקר הטיח בו שזו המזוודה שלו שבה נמצאו הסמים השיב "כן, כזאת מזוודה היתה לי" (ת/20, 53). הנאשם אמר שנסע לפראג עם הטלפון הנייד שלו למקרה שמישהו ממשפחתו יחפש אותו. לדבריו, בפועל לא עשה בו שימוש. על יתר השאלות הנאשם בחר שלא להשיב ושמר על זכות השתיקה.

גם בחקירתו השניה במשטרה (ת/20) שמר הנאשם על זכות השתיקה בכל השאלות הרלוונטיות לנסיעתו לפראג יחד עם קוגמן, וליתר דיוק, במרבית השאלות שבהן שמו של קוגמן הוזכר. למשל, כאשר נשאל מי רכש את כרטיסי הטיסה - לא השיב; כאשר נאמר לו שקוגמן רכש עבורו את הכרטיס, גם אז לא השיב. הנאשם לא השיב על כלל השאלות שבהן הוטחו בו דברים שנאמרו או נעשו לכאורה על ידי קוגמן. מנגד, הנאשם השיב על שאלות שאינן קשורות באופן ישיר לעבירה המיוחסת לו. כך אמר כי הוא אינו חייב כסף לאף אחד, עובד למחייתו במפעל מתכות, מכיר את קוגמן מילדות. הנאשם הסביר כי קוגמן נסע עמו לפראג לכבוד יום הולדתו. בהתייחס לחשדות המיוחסים לו טען הנאשם כי לא ראה סמים במזוודה עובר לחיפוש שנערך לו בנתב"ג, עת חזר ארצה.

בחקירתו השלישית במשטרה (ת/22), חזר על כך שהוא אינו קשור בסמים ומעולם לא ראה אותם בטרם החיפוש. הנאשם ביקש לראשונה להיבדק במכונת אמת. הנאשם זיהה את המזוודה שלו, שעליה - מדבקה עם הכיתוב "UP אל על", מספר טיסה LY 2522 ושם משפחתו של הנאשם באנגלית ZAUDI עם התאריך 25.8.16. הוא ציין כי יצא מהארץ עם מזוודה אחת בלבד. לשאלת החוקר אם יש לו הסבר כיצד בכל זאת הגיעו הסמים למזוודה שלו, השיב הנאשם לראשונה "המזוודה הייתה הרבה לבד" (ת/22, 61). הנאשם נשאל אם הוא מכיר אדם בשם אמיר ג'רושי מרמלה, שכן מפירוט שיחות עולה כי בוצעה שיחה מהטלפון הנייד של הנאשם למספר הטלפון של אמיר ג'רושי יומיים לפני טיסתו

לפראג, ואותו ג'רושי אף נכח בביתו של קוגמן בעת החיפוש שנערך לקוגמן לאחר תפיסת הסמים. לכך השיב הנאשם כי אינו מכיר אדם בשם זה והוסיף שהוא נותן להרבה אנשים לעשות שיחות מהטלפון הנייד שלו. לבסוף טען הנאשם כי לא יתכן שימצאו טביעות אצבע או דנ"א השייכים לו על גבי הסמים, מאחר שאין לו קשר לזה.

9. הנאשם בחר לממש את זכותו והעיד בבית המשפט. בעדותו הסביר שהוא מכיר את קוגמן מאחר ששניהם גרים באותה עיר, והם נפגשו דרך חברים משותפים כמה פעמים (פ/45 - 17.5.17, 13), חרף פער הגילאים הקיים ביניהם, שעומד על כ-15 שנים. הנאשם תיאר את יחסיהם כ"סוג של ידידים", אך לא ידע להשיב במה בדיוק קוגמן עובד, מלבד העובדה שיש לו "כל מיני עסקים", כלשונו. הנאשם אישר כי מי שרכש עבורו את כרטיס הטיסה היה קוגמן, אך הוא היה אמור להחזיר לו כסף. עוד ציין הנאשם כי לקח עמו במזוודה בגדים ארוכים וקצרים ונעליים, אך אינו זוכר כמה שקלה המזוודה בעת יציאתו מן הארץ. ב"כ הנאשם שאל אותו מי יכול היה להיכנס, מלבדו, לחדר שלו במלון ולכך השיב הנאשם "חוץ ממי שקשור למלון, אף אחד לא יכול להיכנס" (פ/48 - 17.5.17, 28). הנאשם העיד שבכניסה חזרה לארץ, בביקורת הדרכונים, נתן לפקיד את הדרכון. זה אמר לו שקיימת איזושהי בעיה, וביקש מהנאשם לבוא עמו לחדר מסוים ולהמתין שם. בהמשך, הנאשם התבקש לאתר את הכבודה שלו ולהניח אותה על שולחן. שם, הייתה לטענתו הפעם הראשונה שבה ראה את הסמים בתוך מזוודתו. הנאשם טען כי לא ידע על הבטנה הכפולה. והוסיף כי אף אחד לא שילם לו או דיבר איתו על יבוא סמים לארץ.

בחקירה הנגדית, אישר הנאשם כי המזוודה שייכת לו וטען כי מישהו אחר, קוגמן או אדם אחר, הם אלו שהכניסו את הסמים למזוודה שלו. הנאשם אמר כי בעת שהותו בפראג רכש נעלי ספורט בלבד. לשאלת התובע מדוע בחקירתו לא אמר מיד שהסמים אינם שלו, אלא התנהג באופן רגוע והרבה לשמור על זכות השתיקה, השיב הנאשם כי הוא היה בטוח ש"אוטוטו" הוא משתחרר, ושהחוקרים יבינו שאין לו קשר לזה. הנאשם אישר כי בחקירתו הראשונה אמר שהמזוודה לא שלו ואחר כך חזר בו וטען שכזאת מזוודה הייתה לו, אך לא ידע להסביר מדוע תחילה הכחיש כי מדובר במזוודה שלו. לשאלת התובע מדוע כבר בחקירתו הראשונה בחר הנאשם לשמור על זכות השתיקה, ולא אמר שהסמים שייכים לקוגמן, כאשר נשאל אם הם יבאו ביחד סמים לישראל, השיב "אני לא רוצה לעשות משהו שיפגע בי גם אחר כך בהמשך [...] שלא ינסה לפגוע בי ודברים כאלה [...] לא פחדתי [מקוגמן - הוספה שלי, מ.ב.נ], אני לא אגיד משהו שלא ראיתי או לא שמעתי, אני לא אגיד סתם דברים" (פ/58, 3; 5; 7). במהלך החקירה הנגדית, הציע התובע לנאשם לגלות מהו חלקו בכל הסיפור, שאז ניתן יהיה לקחת זאת בחשבון במסגרת העונש שיוטל עליו. לכך השיב הנאשם כי לא היה מבצע עבירה שכזאת עבור שום סכום שבעולם. לדבריו הוא לא היה מסכן את החיים שהיו לו - עבודה טובה שרק התחיל וזוגיות. לשאלת התובע מדוע בחר לחגוג את יום הולדתו עם קוגמן, חבר מהשכונה שעימו הוא משוחח פעם בשבוע, שגדול ממנו ב-15 שנים, השיב שבת זוגו הייתה באותה העת בתאילנד עם חברות, בטיול לאחר צבא, וכאשר סיפר לקוגמן שיש לו יום הולדת, קוגמן הציע לו לטוס עמו לחו"ל, ואמר לו שהוא ירכוש עבורו את הכרטיס והנאשם יחזיר לו בהזדמנות, מעין הלוואה. הנאשם לא ידע להסביר מדוע רק עתה הוא משיב על השאלות האלה ולא עשה כן בחקירותיו במשטרה. לשאלה מדוע בכל מה שקשור בפראג בחר לשמור על זכות השתיקה, השיב "כל דבר שמסבך אותי שאני לא רוצה להצביע עליו, להגיד שהוא [קוגמן - הוספה שלי, מ.ב.נ] עשה, לא רציתי להגיע למצב כזה" (פ/63, 19 - 22).

עדים מטעם ההגנה

10. להגנתו של הנאשם הובאו מספר עדי הגנה, ביניהם אחיו של הנאשם ובני משפחתו של קוגמן:

אחיו של הנאשם, **עוזי אביות זאודי [עוזי]**, בן 38 נשוי ואב לשלושה ילדים, שירת בעברו כשוטר במשמר הגבול ואף עשה שם מילואים. עבד במשך כשלוש שנים יחד עם הנאשם במחסן שנקרא "סקופ" בבני עייש, במשמרות. לדבריו, הנאשם היה עובד טוב "אחד האהובים על בעל הבית" (פ/47 - 12.7.17, 21). בשיחה שערך עם הנאשם יומיים לפני נסיעתו לפראג, אמר לו הנאשם שחבר הזמין אותו על חשבוננו, מתנה ליום ההולדת, לטיול. עוזי שאל את הנאשם אם הוא מכיר את אותו החבר והנאשם השיב לו בשלילה. כאשר הוא שמע שהנאשם עצור בגין תיק סמים היה בהלם. הנאשם אמר לו שהוא לא עשה זאת. הוא לא מכיר אף אדם בשם קוגמן. בחקירה הנגדית, עוזי הסביר שהנאשם עובד ומסייע לאביהם בהוצאות הביתיות. לפיכך לא נראה לו סביר שהוא ירכוש כרטיס טיסה או יזמין מלון, כי אין לו את הכסף לעשות זאת. עוזי חזר על כך שאינו מכיר את קוגמן ולא יודע מי זה בכלל.

אמו של קוגמן, **מרים קוגמן [מרים]** העידה שאינה מכירה את הנאשם באופן אישי, ראתה אותו פעמיים כשהיה בביתה. לאחרונה ביקרה את בנה, קוגמן, בגיאורגיה, שם לדבריה הוא מתגורר עם בחורה נוצרייה. היא שומרת איתו על קשר טלפוני. עובר לנסיעתו הרבה לנסוע לגיאורגיה לצורכי עסקים. מרים לא ידעה להסביר בדיוק במה בנה עוסק. לאחר מעצרו, במסגרת תיק זה, עזב את הארץ על מנת להמשיך את העסקים שהוא מנהל בגיאורגיה. מרים ציינה כי כעת הוא מגדל פרות במקום שהוא מעין חווה. בחקירה נגדית, חזרה על כך שבנה אמר לה שהוא נוסע לקצת זמן לחו"ל עד "שהכל יירגע", ואז בכוונתו לחזור.

אחותו של קוגמן, **שגית פלד [שגית]**, הובאה אף היא לעדות. לדבריה אינה בקשר עם אחיה, קוגמן. היא שוחחה עמו פעמים ספורות בזמן שאימם ניהלה עמו שיחות. שגית לא ידעה לספק פרטים רלוונטיים על אודות אחיה, כגון מדוע עזב את הארץ והאם הוא מתכוון לחזור או מידע על התיק. שגית העידה שלמיטב ידיעתה בעלה רכש עבור קוגמן את כרטיסי הטיסה מאחר שלא היה לו כרטיס אשראי. הוא עשה זאת רק בפעם הזאת למיטב ידיעתה.

אחיו של קוגמן, **מאור קוגמן**, הובא אף הוא לעדות. לדבריו הוא משוחח עם קוגמן פעם בחודש. הוא לא יודע מתי הוא אמור לחזור לארץ, אם בכלל, זאת מאחר שיש לו שם עבודה טוב לו. הוא ציין שלפני כארבע שנים הוא רכש עבורו כרטיס טיסה לגיאורגיה, וזאת מאחר שלקוגמן אין כרטיס אשראי.

11. קוגמן עזב, כאמור, את הארץ בתחילת ינואר 2017, כארבעה חודשים לאחר חזרתו ארצה עם הנאשם ותפיסתם בנתב"ג, ועד לכתיבת שורות אלו לא שב. לבקשת ההגנה, הוריתי על דחיית דיונים מספר רב של פעמים, על מנת לאפשר להגנה להביאו לעדות, נוכח טענת הסניגור שעדותו של קוגמן חשובה ביותר. לשם כך זימנה ההגנה לעדות את בני משפחתו של קוגמן, כפי שתוארתי לעיל, מתוך תקווה שניתן יהיה לחלץ מהם היכן הוא נמצא, מדוע הוא שוהה שם ומתי הוא צפוי לחזור ארצה. הסניגור ביקש מהעדים להודיע לקוגמן כי הוא נחוץ לצורך משפטו של הנאשם.

בחלוף שבעה חודשים מתחילת ניסיונות איתורו של קוגמן, ומאחר שהנאשם נתון במעצר עד תום ההליכים, קבעתי בדיון ביום 1.10.17 כי נקודת האיזון משתנה, שכן לא ניתן עוד לדחות את הדיון בשל ספקולציות, שהן רחוקות וקלושות,

ולפיהן קוגמן יעיד בבית המשפט עדות שונה ממנה שאמר בחקירותיו במשטרה. לפיכך קבעתי שלא ניתן עוד להתבסס על כך ש"אין חקר לתבונת סנגור", אלא יש לבחון כעת לעומק את טענת ההגנה כי עדותו הנוספת של קוגמן חיונית להגנת הנאשם. עוד קבעתי, כי מאחר שהנאשם בעצמו לא טען שקוגמן הפליל אותו או שקוגמן הוא זה ששתל את הסמים במזוודתו, וגם בעדותו בבית המשפט נמנע הנאשם מלטעון כי קוגמן קשור באופן ישיר לסמים, ואמר כי הוא אינו יודע מי שם את הסמים במזוודה שלו (לדבריו - יכול להיות שזה קוגמן או מישהו אחר), לא ברור כיצד עדותו של קוגמן בבית המשפט יכולה לסייע להגנתו של הנאשם, כשכאמור השאלה העובדתית העומדת לבירור במשפט היא רק האם ידע הנאשם שהוא נושא עמו סמים במזוודה. עוד קבעתי, כי הסיכוי שקוגמן יעיד שהוא, או אדם אחר מטעמו, שתל לנאשם את הסמים במזוודה ללא ידיעתו, הוא קלוש ביותר. נוכח מצב דברים זה, קבעתי שאין להמתין עוד לחזרתו של קוגמן ארצה, והוריתי על שמיעת סיכומי הצדדים (פ/86 - 91).

12. הסנגור ביקש להגיש, בשלב הסיכומים ובהסכמת התביעה, את תלושי שכרו של הנאשם (נ/5), על פיהם המשכורת הממוצעת שלו עומדת על כ-6,500 ₪.

דין והכרעה

13. בפתח הדיון אזכיר כי סלע המחלוקת נעוץ בשאלה האם הנאשם ידע שהוא נושא סמים במזוודתו, או לחילופין "עצם" את עיניו ויש לראותו כמי שחשד לגבי קיומן של הנסיבות וחרף זאת נמנע מלבררן, או שמא - כטענת ההגנה - לא ידע דבר. הנטל בהליך הפלילי, להוכיח כי הנאשם ידע שהוא מחזיק סמים, מוטל על כתפיה של המאשימה. ואולם, הפסיקה הכירה בכך שמציאת סם מסוכן ברשותו של אדם יוצרת חזקה שבעובדה כי הוא ידע על קיומו של הסם (ר' למשל ע"פ 1345/08 **ארקדי איסטחרוב נ' מדינת ישראל** [18.5.09], פסקה יד, שם ציטט כבוד השופט רובינשטיין (כתוארו אז) מדבריו בבש"פ 679/05 **זיידן אבו סולב נ' מדינת ישראל** [25.1.05], פסקה ה: "הימצאותם של הסמים ברכב מקימה, מכוח הלכה פסוקה ותיקה ועמה מכוח השכל הישר והנסיין חיים, את החזקה המחילה ידיעה קונסטרוקטיבית על החשוד. עליו הנטל להראות ספק סביר, כי לא ידע מכל וכל על הסמים. ספק סביר משמע ספק שאינו הזוי ועל פניו אינו נראה בהמצאה ללא יסוד. שרשרת ארוכה של פסיקה נדרשה לחזקה זו", וכן ע"פ 112/89 **ג'מיל כאל נ' מדינת ישראל**, מה(1) 466, 459 (1991): "הלכה פסוקה היא, שמציאת סם מסוכן ברשותו של אדם יוצרת חזקה שבעובדה, כי הוא ידע על קיומו של אותו סם. חזקה זו ניתנת לסתירה, ונטל ההוכחה הסופי מוטל על התביעה"). כאמור - קיום החזקה מעביר את הנטל לכתפי הנאשם, שצריך לסתור אותה. יש לזכור כי המאשימה (והיחידה החוקרת) לא טוענת שמי שהכין את הסמים הוא הנאשם (פ/13, 12 ואילך), או שהוא קנה את הסמים. הטענה היחידה נגד הנאשם היא שהוא שימש כבלדר (פ/14, 19 - 20; פ/15, שורה 1 ואילך).

האם הראיות מלמדות כי הנאשם ידע על אודות הסמים, והאם החזקה הופרכה על ידי הנאשם?

14. הראיה הבסיסית היא, כאמור, שהסמים נמצאו מוסלקים במזוודה של הנאשם. מכאן צריך להתחיל הנסיין של הנאשם להפריך את החזקה שהוא ידע שהוא מחזיק בסם.

15. הסניגור טוען שקוגמן, או מי מטעמו, הכניס את הסמים למזוודה של הנאשם ללא ידיעתו. הטענה מתבססת על הדברים הבאים: ראש צוות החקירה בתיק, פקד **שווען**, הסכים כי אין ראיה שסותרת את טענת ההגנה שקוגמן יכול היה

להכניס את הסמים למזוודה של הנאשם (פ/16, 20 ואילך); אין ראיה ישירה המלמדת שהנאשם היה נוכח בעת הסלקת הסם; לא נמצאו שיחות מפלילות שיכולות להצביע על מי שהיה אמור לקבל ממנו את הסם לאחר כניסתו ארצה; לא נמצאו ראיות מפלילות כלשהן בחיפוש במחשבו של הנאשם ובביתו (פ/20, 27 - 31; פ/21, 2 - 9); על הנאשם לא נמצא סכום כסף כלשהו שקושר אותו למעשה, והוא לא החזיק סכומי כסף גבוהים, הדרושים לצורך קניית הסם; לא הובאו ראיות לכך שהיה לו איש קשר בפראג או בארץ; אין ראיות שקיבל תמורה כלשהי עבור הבלדרות; חוקר המשטרה הסכים שאין ראיה הסותרת את הטענה שהנאשם יצא מהארץ עם כשבעה ק"ג כבודה, אך הותירם בחו"ל (פ/15, 29 - 32). לפיכך, נטען, כי הנאשם לא ידע שהסם ברשותו, ובוודאי לא ידע על אודות סוג הסם וכמותו, והעובדה כי לא נמצאו טביעות אצבע שלו על גבי חבילות הסמים מחזקות זאת. ההגנה עמדה על כך שהנאשם הוא בחור שקט מאוד, מופנם, סגור ונוח לניצול. על כך גם העיד, לטענת ההגנה, אחיו עוזי. עוד נטען כי הנאשם בחר לשמור באופן חלקי על זכות השתיקה נוכח העצה שניתנה לו על ידי הסניגור שקוגמן שכר עבורו, ועל כן אין לזקוף את השתיקה לחובתו. לכך ביקשה ההגנה לצרף את העובדות הבאות: קוגמן טען בעת עיכובו בנתב"ג כי אינו מכיר את הנאשם (ת/6, 2), ורק לאחר מכן חזר בו; בתחילת החקירה קוגמן עוכב ואף נעצר בחשד ליבוא סם מסוכן וקשירת קשר לביצוע פשע (נ/3); קוגמן רכש את כרטיסי הטיסה על חשבונו; קוגמן שיקר לגבי היכרותו עם אמיר ג'רושי, אשר נחשד כמי שגם קשור לסמים, ונמצא בהמשך בביתו של קוגמן. העובדה שבתיק זה קוגמן היה גם הוא חשוד בעבירה של יבוא סם וקשירת קשר לביצוע פשע (נ/4 - דוח מעצרו של קוגמן), מלמדת על קו החקירה של המשטרה, והעובדה שבסופו של יום לא הוגש נגדו כתב אישום, מהווה אכיפה בררנית.

16. הקשיים בקבלת טענת ההגנה שקוגמן הכניס את הסמים למזוודתו של הנאשם ללא ידיעתו, רבים. נתחיל מכך שאין כל ראיה פוזיטיבית המצביעה על אפשרות זו. הנאשם עצמו אינו טוען דבר כלפי קוגמן. ההיפך הוא הנכון: כל אימת שנשאל באופן ישיר האם הוא חושד בקוגמן שהכניס את הסמים למזוודה, הוא הבהיר כי אינו יודע מי עשה זאת ולכן אינו רוצה להטיח בקוגמן דבר שאינו יודע. לא הובאו ראיות לכך שקוגמן קשור בסמים, או יצר קשר עם גורם נוסף לצורך רכישתם או העברתם ארצה. אכן, מתוך הנסיבות ניתן לשער שלקוגמן הייתה לכל הפחות ידיעה על הסמים (הוא שרכש את כרטיסי הטיסה, הוא שהה עם הנאשם באותו חדר בבית המלון, הוא הכיר אנשים בפראג שעיימם נפגש גם ללא הנאשם, הוא מסר גרסה מתוחכמת שתוכל להסביר מציאת ט"א שלו במזוודה אם כאלה תמצאנה, בתחילה הכחיש היכרות עם הנאשם), אך מהראיות שהובאו במסגרת תיק זה אין תמיכה להשערה זו, ובוודאי שאין אפשרות לבסס הרשעה על הדברים האמורים. לפיכך, טענת ההגנה בדבר אכיפה בררנית - דינה להדחות.

17. לא נמצא דבר בהודעותיו של קוגמן במשטרה (ת/18, ת/21, ת/23), המפליל אותו או שיכול לשמש ראיה פוזיטיבית לחובתו. בהודעותיו, שהוגשו כאמור בהסכמה, חלף חקירה ראשית ונגדית, גם אינו מפליל את הנאשם. כפי שצוין לעיל, עולה מדבריו כי אינו יודע דבר על אודות הסמים שנמצאו במזוודתו של הנאשם. בחקירתו טען קוגמן, כאמור, כי יתכן שבמהלך שהותם בפראג נגע במזוודתו של הנאשם, אך ממילא עולה ממזכר ת/25א, כי לא ניתן היה להפיק טביעת אצבע מהמזוודה עצמה, שכן מדובר בבד, ועל חבילות הסמים נמצאה טביעות אצבע, שאינה של הנאשם או של קוגמן, ולא של אדם כלשהו המוכר למשטרה (ת/25ב). קוגמן ציין כי עשה מספר שיחות מהטלפון של הנאשם, כשלא היו לו שיחות בטלפון, אך מעולם לא התקשר לאמיר ג'רושי, שכן אין לו שום קשר אליו (ת/23, 33 - 34). בעניין זה לא הוגשו ראיות אשר מלמדות כי התקיימו שיחות כלשהן בין הנאשם, או בין קוגמן, למאן דהוא הקשור באיזשהו אופן בסמים.

בחקירתו טען קוגמן את הדברים הבאים: הרעיון לטוס לפראג היה שלו או של הנאשם. כרטיסי הטיסה נרכשו לבקשתו של קוגמן, על ידי גיסו, אסף פלד, בכרטיס אשראי, וקוגמן החזיר לו כסף מזומן. קוגמן לא ידע דבר על אודות הסמים עד למועד החיפוש בנתב"ג, עת נמצאו הסמים במזוודתו של הנאשם.

18. גם גרסאות הנאשם אינן מסייעות לבסס את תזת ההגנה, המזכה אותו ומפלילה את קוגמן. כפי שצוין לעיל, בחקירתו הראשונה (ת/19) שמר הנאשם על זכות השתיקה באופן גורף. הוא הכחיש כי המזוודה שייכת לו, אך חזר בו. בתיעוד החזותי של החקירה ניתן לראות שהחוקר, רס"מ שאול בש, ניסה לדובב את הנאשם, לשכנעו להשיב על שאלותיו והוא הסביר לו את ההשלכות של התנהגותו. בתגובה ענה לו הנאשם "אין מה לעשות, מה יש לעשות?" (ת/19ב, דקה 37:51 ואילך). גם בחקירתו השניה (ת/20) נמנע הנאשם מלהשיב לשאלות החוקר הקשורות בלב החשדות, וענה על השאלות המתאימות לו, בעיקר שאלות בעלות תוכן אינפורמטיבי "נייטראלי". בחקירתו השלישית (ת/20) אמר לראשונה שהוא מבקש להיבדק בפוליגרף, הוא אישר שוב כי המזוודה שבה נמצאו הסמים שייכת לו, ולראשונה אמר שהיא נותרה הרבה זמן לבד. מעבר לכך לא השיב על יתר שאלות החוקר. למרות הטענה הנרמזת באמירה שהמזוודה נשארה זמן רב לבדה, בעדותו לפני הנאשם עמד על כך שאף אדם לא יכול היה להיכנס לחדרו במלון, מלבד מי שקשור במלון, קרי: עובדיו, אך לא טען שמישהו ספציפי הכניס את הסמים למזוודה, שכן לא ראה אף אדם עושה כן. הנאשם לא ידע להסביר מדוע מילא פיו מים ולא טען כי הסמים שייכים לקוגמן. כפי שניתן לראות, הנאשם לא הפליל את קוגמן או אדם אחר באף חקירה, וכלשונו: "אם היה לי מה להסביר, אם הייתי יודע מי שם את זה בוודאות ורואה מישהו שם את זה, הייתי מוציא את זה וגם לא לוקח את המזוודה. אם הייתי יודע שיש שם משהו, הייתי משאיר אותה שם עם הבגדים, חוזר ככה" (פ/64 - 17.5.17, 8 - 10).

הנאשם התנסח, כאמור, באופן זהיר, ולא האשים את קוגמן בביצוע המעשים, אך אמר שאם קוגמן היה בארץ, והיה רואה את המתרחש, הנאשם היה מצפה ממנו לקחת אחריות, בהנחה שזה הוא (פ/48 - 17.5.17, 17 - 18). הדבר העיקרי שאמר הנאשם על קוגמן הוא שאולי קוגמן יכול היה לשכנע את בית המשפט בחפותו (של הנאשם), אילו היה בארץ (פ/50 - 17.5.17, 20 - 22). לשאלת התובע האם הוא טוען שמי ששם את הסמים במזוודה שלו זה קוגמן השיב כך: "לא אמרתי את זה, יכול להיות שזה הוא או מישהו אחר, יכול להיות שמישהו עזר לו, אני לא יודע, אני לא ראייתי" (פ/51 - 17.5.17, 28 - 32). הסניגור רמז בסיכומיו כי התנהלותו של הנאשם וחוסר רצונו להפליל את קוגמן נובעים מפחד של הנאשם מפני קוגמן, אך דברים אלה סותרים את עדותו המפורשת של הנאשם, שהבהיר שלא פחד מקוגמן, אלא שלא רצה להגיד עליו משהו שלא ראה בעצמו ושיכול לפגוע בו. לכל אלה יש להוסיף כי הנאשם לא הטיח בפני קוגמן כל אשמה, הגם שישב בסמוך אליו כבר בעת החיפוש שנערך במזוודתו בנתב"ג (ת/11ב, דקה 03:13 ואילך), מועד שבו - על פי גרסתו - אמור היה להיות מופתע ממצאת סמים במזוודתו. הוא גם לא אמר לקוגמן דבר כאשר פגש בו בחקירותיהם, ואפילו לא פנה אליו בשאלה האם ידע ששמו סמים במזוודתו (פ/59, 9 - 23). כל אלה מצביעים על כך שהנאשם לא הופתע ממצאת הסמים במזוודתו, שכן ידע שהם שם.

19. הסניגור טען כי שיחות שיצאו מהטלפון של הנאשם בפראג, שיתכן שיש להן קשר לסמים, נעשו על ידי קוגמן, אך גם טענה זו לא מצאה ביסוס בעדות הנאשם. הנאשם לא אישר פוזיטיבית שקוגמן עשה שימוש בטלפון הנייד שלו על מנת לדבר עם גורמים הקשורים בסמים, אלא רק טען שאם קוגמן היה מבקש ממנו לעשות שיחות מהטלפון שלו, לא הייתה לו בעיה לתת לו את הטלפון לשם כך. כאמור - הוא אפילו לא השיב בחיוב לשאלת בית המשפט האם הוא בכלל יודע אם קוגמן התקשר מהטלפון שלו (פ/49 - 17.5.17, 10 - 11).

20. בחקירותיו במשטרה הנאשם נראה רגוע, אפילו מנומנם. הוא הקפיד לשמור על זכות השתיקה ולא שיתף פעולה באופן מלא. איני זוקפת לחובתו את העובדה שלא נראה מתרעם באזני החוקר בחקירתו, על כך שלדבריו החוקר הטיח בו האשמות שהן מופרכות, שכן ייתכן שיכולתו של אדם להתעמת עם גורם סמכות ולהביע כלפיו מורת רוחו היא עניין של אופי, או עניין תרבותי. עם זאת, אני זוקפת לחובתו את העובדה שלא הפנה כלפי קוגמן (חברו, לטענתו) כל שאלה (גם אם לא תרעומת), כאשר פגש בו במהלך עיכובם בנתב"ג ובחקירות, ואפילו לא ניסה לשתף אותו בכך שהוא מואשם בעבירה כזו, שאין לו כל ידיעה לגביה (לא כל שכן לשאול אותו אם הוא יודע על כך משהו). לאלו יש להוסיף את התנהגותו של הנאשם כבר בנתב"ג, כאשר הוא נראה אדיש למציאת הסמים (ת/11ב, דקה 03:13).

מעדותו של הנאשם לפני התרשמתי כי הוא אינו דובר אמת בקשר לשאלות המרכזיות שבמחלוקת. הוא הקפיד לברור את תשובותיו ובחר לענות בזהירות. גם בפני לא ידע להסביר מדוע בחר לשמור על זכות השתיקה.

21. עובדה חשובה נוספת היא שמשקל המזוודה שנשא עימו הנאשם גדל לפחות ב-7 ק"ג בעקבות הכנסת הסמים. בהתחשב במגבלות המשקל על כבודה בטיסות, לא ניתן להאמין לטענה שהנאשם לא חש בהפרש בין משקל מזוודתו בלי הסמים, למשקלה עם הסמים. 7 קילוגרם הם תוספת משמעותית מאד. בנסיון להתמודד עם עובדה זו, הסניגור טען כי אין ראייה הסותרת את האפשרות שהנאשם השאיר בפראג פריטים רבים מתוך אלה שיצא עימם מהארץ, וזו הסיבה שלא חש בתוספת המשקל כתוצאה מהכנסת הסמים למזוודה. על כך אומר שני דברים: ראשית, טענה זו לא עלתה כלל מפי הנאשם עצמו. שנית, אומנם בחקירה לא עלתה ראייה שסתרה את התיאוריה של הסניגור, אך הנאשם סיפק ראייה כזו בעדותו בבית המשפט. הוא אמר כי בהשוואה לתוכן המזוודה כשיצא מהארץ, הוא הוסיף לה נעלי ספורט בלבד, שאותן רכש בפראג (פ/57 - 17.5.17, 27 עד פ/58, 1). הוא לא ציין שהוציא דבר מה, או כי השאיר פריטים בפראג. קשה, אפוא, להאמין לנאשם שלא שם לב לכך שמשקל המזוודה שלו גדל בכשבעה קילוגרמים. אזכיר שוב את שנאמר כבר בנוגע למזוודה: בתחילת החקירה הנאשם ניסה להרחיק עצמו מהמזוודה, כשטען כי אינה שייכת לו, למרות שזיהה אותה ולקח אותה מהמסוע בנתב"ג. הוא לא היה נוהג כך, אלמלא ידע שיש משהו במזוודה שעשוי לסבכו.

חשוב לציין גם, שעצם העובדה שהנאשם נשא מזוודה עם דופן כפולה, פועלת לחובתו. מזוודה אינה נרכשת ברגיל עם דופן כפולה שכזו, הנאשם לא אמר שקיבל את המזוודה מאחר, הוא לא טען כי בשעה שהיה בחו"ל, נלקחה ממנו המזוודה או רוקנה מתוכנה. מכאן, שתתכן אחת משתי האפשרויות: או שיצא מהארץ עם מזוודה "ייעודית" שכזו, או שהמזוודה נלקחה ממנו בחו"ל לצורך הוספת הדופן הכפולה, ואין ספק כי אם אלה היו פני הדברים, היה עליו לשתף פעולה עם הדבר, או לפחות להבחין בו. שתי האפשרויות מסבכות את הנאשם ומשמשות לחובתו.

22. לכל אלה יש להוסיף כי נסיבות נסיעתו של הנאשם לפראג אינן הגיוניות. מה לו כי ייסע לחגוג את יום הולדתו עם קוגמן, המבוגר ממנו ב-15 שנה, שאף אינו חבר קרוב במיוחד? מעדות אחיו של הנאשם, עוזי, עולה כי הוא אינו מכיר את קוגמן (דבר המעמיד בסימן שאלה את טענת קוגמן שהוא מכיר את הנאשם מאז שהוא עצמו היה בן 15 והוא אף נכח בבית המילה של הנאשם). האח העיד גם שנשמע לו תמוה מאוד שלנאשם היה כסף לנסוע לפראג וללון במלון, שכן הנאשם מסייע בכלכלת הבית, ומשכך אין לו הכנסה פנויה או יכולת כלכלית לשלם עבור הנסיעה. עדותו של עוזי הייתה מהימנה, וניכר כי דיבר מעומק ליבו כאח שדואג לאחיו הצעיר. לדברי עוזי, הנאשם אמר לו שקוגמן הזמין אותו לנסיעה, על חשבוננו, דבר הסותר את מה שאמר הנאשם בחקירותיו ובבית המשפט, שעליו להחזיר לקוגמן כסף עבור

23. אשר לתהיות נוספות שהעלתה ההגנה: העובדה שעל הנאשם לא נמצאו סכומי כסף גבוהים וכי בחיפוש במחשבו או בטלפון הנייד שלו לא נמצא ממצא המצביע על קשר שלו עם סוחר סמים כלשהו - עובדות אלה אינן מוכיחות שהנאשם לא היה בלדר, או כי לא ידע שהסמים הונחו במזוודתו. כל שניתן להסיק מהן הוא שהנאשם לא קנה את הסמים, ונכון למועד מעצרו לא קיבל תמורה עבור הבלדרות, ותו לא. הדבר גם נכון ביחס לתהיות שהעלתה ההגנה בקשר לקוגמן, שגם אם הן נכונות, אינן משפיעות כלל ועיקר על הראיות בעניינו של הנאשם. העובדה שקוגמן הזמין את כרטיסי הטיסה ושהייתה לו גישה למזוודה אינה מלמדת בהכרח כי הוא זה ששתל את הסמים במזוודה, אך בעיקר לא מלמדת שהנאשם לא ידע ששמו סמים במזוודתו.

24. אשר לטענה כי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם על חבילות הסמים: כידוע, כוחן של ראיות פורנזיות הוא בהימצאותן, ולא בהעדרן (השווה ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [19.11.15]). העובדה שנמצאו טביעות של אדם פלוני מלמדת רק שפלוגי נגע בסמים, ולא מלמדת דבר על אודות ידיעתו של הנאשם כי אלה נמצאים במזוודתו.

25. איני מוצאת טעם להרחיב את הדיון ביחס לעדויותיהם של בני משפחתו של קוגמן. כפי שציינתי לעיל, קוגמן אינו עומד למשפט במסגרת תיק זה, ומלבד העובדה שהוא נמצא בגיאורגיה, לא ברור אם ומתי ישוב ושהוא מצוי בקשר מסוים עם משפחתו, אין בעדויותיהם דבר היכול לסייע בעניינו. ההשערות של הסניגור בדבר הסיבה לכך שאינו חוזר לישראל, הן השערות בלבד. באותה מידה תקפה ההשערה של אימו של קוגמן, כי הוא נותר בגיאורגיה מאחר שמצא עבודה, או מאחר שהפרסומים על מעצרו הרחיקו אותו מהארץ, או מפני שמצא זוגיות עם אשה גיאורגית, שאינה יהודיה (פ/46 - 19.7.17, 4 - 5; וכן פ/49 - 19.7.17, 25 ואילך).

26. סיכומי של דבר, אין בידי לקבל את התזה של ההגנה, שאינה מגובה לא בראיות ואפילו לא בדברי הנאשם. כלל הסבריו של הנאשם אינם מתיישבים עם השכל הישר והגיונם של דברים. בשונה מהנאשם, קוגמן שיתף פעולה החל משלב מוקדם מאד בחקירה וענה על מרבית שאלות החוקרים (למעט שאלות שאינן קשורות בו). התנהגות הנאשם דווקא היא זו שאינה מובנת, שכן נוכח גרסתו, לא ברור מדוע בחר לא לשתף פעולה עם החוקרים ואף לא התעמת עם קוגמן בהזדמנות הראשונה, או לפחות סיפר לו מה מייחסים לו, לטענתו על לא עוול בכפו. לא זו אף זו, כפי שציינתי לעיל, הנאשם נותר אדיש למציאת הסמים במזוודתו, התנהגות שאינה אופיינית למי שטוען שאך באותו רגע נודע לו לראשונה שיש סמים במזוודתו.

איני מקבלת את הסבריו של הנאשם. יש לראות את התנהגותו כמפלילה, ואני סבורה כי הוא אינו דובר אמת, אלא ידע שהוא מכניס לישראל סמים במזוודתו. אני קובעת כי הנאשם לא הצליח לסתור את החזקה העובדתית שלפיה מי שנמצאו ברשותו (הבלעדית) סמים, ידע שהם ברשותו.

מחדלי חקירה

27. ב"כ הנאשם טען שהיה מספר לא מבוטל של מחדלי חקירה, שלשיטתו פגעו בהגנת הנאשם: תוצאות בדיקת ט"א התקבלו בשיהוי משמעותי (נ/3); המשטרה לא ערכה עימות בין הנאשם לקוגמן; המשטרה לא הפעילה בעניינם מדובב; המשטרה לא ערכה לנאשם בדיקת פוליגרף, חרף העובדה שהוא ביקש זאת; לשקיות הסם לא בוצעה בדיקת דנ"א; מזוודתו של הנאשם לא נשקלה ולא נערכה רשימת חפצים שהיו בתוכה; המשטרה לא בדקה אם יש לקוגמן כרטיס אשראי, או שהוא שיקר כשאמר שביקש מגיסו להזמין את הכרטיסים מאחר שאין לו כרטיס אשראי; לא נעשו מאמצים ראויים לחקור את אמיר ג'רושי לגבי היכרותו עם הנאשם וקוגמן, ובכך לא ניתן לדעת מי מהשניים ניהל עמו שיחות (ראה נ/1 ו-נ/2). דבר זה השליך על כך שלא בוצע עימות בין השלושה; לא נעשה ניסיון לפנות למשטרת פראג בבקשה לסייע בבדיקת טביעות האצבע שאותרו על חבילות הסמים, ואילו נבדקו, ניתן היה בדרך זו להגיע ל"עבריינים האמיתיים".

לטענת ההגנה אי ביצוע פעולות אלה גרמה לנאשם לנזק ראייתי, שכן אילו בוצעו הדבר היה מוביל להבנת חפותו. אי ביצוע פעולות אלו מנעה מבית המשפט מלהגיע לקביעות ומסקנות נחרצות וחד משמעיות בנוגע לאשמתו של הנאשם, ומשכך יש להורות על זיכוי, ולו מחמת הספק.

28. בנקודה זו ראוי להתייחס לעדותו של פקד **שוען**, אשר הובא לעדות על מנת להסביר מדוע פעולות חקירה בוצעו באיחור ומדוע יש פעולות שלא בוצעו כלל. תחילה אציין כי עדותו של שוען הייתה קוהרנטית, כנה והותירה בי רושם מהימן.

שוען הסכים כי אכן לקח זמן לא מבוטל, מספר חודשים, לקבל את תוצאות בדיקת טביעות האצבע, אך לא מדובר בראיה משמעותית, מאחר שהיעדר התוצאות אינו מוריד או מוסיף למארג הראיות הקיים.

עוד ציין, כי לא בוצע עימות בין הנאשם לקוגמן, מאחר שלא היו סתירות בין עדויותיהם. קוגמן טען כי אינו קשור בסמים ושיתף פעולה עם רוב השאלות, ואילו הנאשם בחר לשמור על זכות השתיקה ולא סתר באופן כלשהו את עדותו של קוגמן (פ/30 - 16.2.17, 3 - 9).

לגבי בדיקת הפוליגרף: מאחר שמדובר בבדיקה שאינה קבילה ולא ניתן לעשות בה שימוש בבית המשפט, איני מוצאת לנכון להתייחס לאי ביצועה (בפרט כאשר ההצעה מצד הנאשם לעבור את הבדיקה באה אחרי שתי חקירות, שבמרביתן לא מסר גרסה).

אשר לעניין כרטיס האשראי: שוען הסביר כי לא בדקו אם בפועל יש לקוגמן כרטיס אשראי, שכן בחקירה הפנה מיד למי שרכש עבורו את כרטיסי הטיסה, וזה מה שהיה רלוונטי לתיק. טענת הסנגור בעניין הרכישה באמצעות כרטיס אשראי של גיסו רלוונטית אם יש חשד שהדבר נעשה כדי להרחיק את קוגמן מהרכישה ולהסוות את הקשר שלו אליה. כאשר קוגמן מיד מסר שגיסו רכש לבקשתו את הכרטיסים, בכרטיס האשראי שלו, אלמנט ההסתרה נעלם, ועימו חשיבות הבדיקה.

שוען הסכים כי אכן לא שקלו את המזוודה ולא ערכו רשימת פריטים, ומשכך הם אינם יודעים כמה שקלה המזוודה

בעת שיצאה מהארץ (פ/14, 9 - 11). הוא הסביר זאת נוכח העובדה שהנאשם הסכים כי כלל החפצים שנמצאו במזוודה (מלבד הסמים) שייכים לו, והוא לא טען, באף חקירה, כי הותיר חפצים כלשהם בפראג כהסבר לכך שלא הבחין במשקל שנוסף למזוודה. ואכן, כשהספקולציה שהנאשם השאיר דברים בפראג עלתה רק מפי הסניגור ולא מפי הנאשם, לא הייתה לגוף החוקר סיבה לשקול את הפריטים. לענין השאלה אם קופחה בשל כך הגנת הנאשם אוסיף, כי כאשר הנאשם בעדותו בבית המשפט אמר שכל שהשתנה בתכולת המזוודה בין היציאה מהארץ ועד החזרה, מבחינת חפציו, הוא זוג נעלי ספורט שרכש - מתעמעמת החשיבות של הבדיקה שלא בוצעה.

לגבי העד אמיר ג'רושי, שוען התייחס לכך שהוא זומן לחקירה בתור עד בלבד, והוא ממילא לא היה עד חשוב שכן לא היו ראיות כלשהן נגדו. עוד הוסיף, כי גם הנאשם וגם קוגמן אמרו שאינם מכירים אותו, והנאשם אף אישר כי הוא נותן לעשות שיחות מהטלפון שלו לכל מי שמבקש ממנו, כך שהעובדה שנמצאה שיחה לג'רושי מהטלפון של הנאשם לא הייתה מאד חשובה. לכן לא התעקשו להביאו לחקירה באמצעים מיוחדים, לאחר שסירב להגיע.

ביחס ל**בדיקת הדנ"א**, שוען הסביר כי היה עליהם לבחור בין שתי הבדיקות - טביעות אצבע או דנ"א - כי האחת מבטלת את האפשרות לבצע את האחרת, בשל חשש מזיהום. לדעתם, הייתה עדיפות לביצוע בדיקת טביעות אצבע.

לסיכום עדותו ציין שוען, כי מדובר בתיק פשוט, ותמיד ניתן לעשות עוד הרבה פעולות חקירה.

29. כידוע, הכלל הוא כי אין די בהתקיימות מחדלי חקירה על מנת להביא לזיכוי של הנאשם (ע"פ 5987/15 **פלוני (קנבסקי)** נ' **מדינת ישראל** [12.7.17] **[עניין קנבסקי]**, פסקה 7). יש לבחון בכל מקרה את השפעתם הפרטנית של המחדלים לפי נסיבותיהם. עוד נקבע בעניין **קנבסקי**, כי "יש לבחון האם הגנתו של המערער קופחה באופן מהותי לנוכח המחדלים. כך באספקלריה של מכלול התשתית הראייתית בתיק, וביחס לספקות אותם מנסה הנאשם לעורר במקרה הקונקרטי ... במישור העיוני, מדובר למעשה בשני שלבים. השלב הראשון, בחינת קיומם של מחדלי חקירה וחומרם. השלב השני, ההשפעה של אלה על ההכרעה, לפי סלע המחלוקת בין הצדדים - ברובד העובדתי וברובד משפטי. בתוך יכולתו של הנאשם להתגונן בפני ההכרעה המרשיעה".

30. בענייננו, רוב טענות ההגנה בעניין מחדלי החקירה זכו להסברים והתייחסות מצד ראש צוות החקירה, פקד שוען, אשר מלמדים כי לא מדובר כלל ועיקר במחדלים, אלא בהחלטות סבירות בניהול חקירה. כך, ההסבר לגבי אי ביצוע עימות, אי ביצוע בדיקת הדנ"א, אי שקילת המזוודה של הנאשם ואי עריכת רשימת חפצים, אי בדיקת קיומו של כרטיס אשראי לקוגמן, ואי הבאת אמיר ג'רושי באמצעים נוספים לגביית עדות. ושוב אבהיר, היחידה החוקרת סברה כי תפקידו של הנאשם מסתכם בבלדרות, ופעולות החקירה שנעשו תאמו בירור של סברה זו. ב"כ הנאשם העלה כיווני חקירה שאין להם בסיס בראיות, או שהנאשם בעצמו לא טען אותם, ולא נתן הסבר שצריך היה להביא את החוקרים לבצע פעולות אלו. נוכח העובדה שהנאשם לא שיתף פעולה ולא טען בשום שלב של החקירה כי קוגמן הוא זה שהפליל אותו - אני סבורה כי אין מדובר במחדלי חקירה ומשכך הגנתו של הנאשם לא נפגמה.

באשר לקבלת תוצאות בדיקת טביעות האצבע, שהגיעו בחלוף ארבעה חודשים, אכן ראוי היה לקבלן במועד

קרוב יותר. עם זאת, בדיעבד ונוכח התוצאות, אין בהעדר התאמה לנאשם כדי להעלות או להוריד. אילו נמצאו טביעות אצבע של אדם שמוכר למשטרה (קוגמן, או אחר), הייתה לדבר חשיבות, אך אין זה המצב. אשר לטענה כי החוקרים לא שלחו את ה-ט"א שמצאו למשטרת פראג, על מנת לנסות לאתר את מי שהטמין את הסמים במזוודתו של הנאשם: לטענת ההגנה מדובר בפעולת חקירה קריטית שכן היה בכוחה להניב ראיות המוכיחות את חפותו של הנאשם. תחילה אציין כי ראש צוות החקירה, פקד שוען, לא עומת עם טענה זו, והיא הועלתה רק בשלב מאוחר יותר של ההליך. יתכן כי יש לכך הסבר שמניח את הדעת. אוסיף, כי גם אם היו מוצאים התאמה למישהו בפראג, שמוכר למשטרה, הדרך עד לכך שהוא יחקר ויוכח שהוא אכן נגע בסמים - ארוכה. יותר מכך: גם אם לכאורה ניתן היה למצוא את מי שארז את הסמים בחבילות, או הניח את הסמים במזוודה ונגע בהם, לא ברור כיצד היה בכך כדי לתרום להגנת הנאשם, שכן אזכיר שאין טענה שהנאשם ארז את הסמים. מציאת האדם שעשה כן לא היתה מלמדת דבר על ידיעת הנאשם לגבי הטמנת הסמים במזוודתו.

סוף דבר: נחה דעתי כי פעולות החקירה שלא בוצעו, שעליהן עמד הסיניגור, אין בהן כדי להשפיע על הגנתו של הנאשם או לשנות את ההכרעה בעניינו.

ניתוח משפטי

31. מבחינה עובדתית, הנאשם נתפס כשברשותו סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל 7 ק"ג. סעיף 13 לפקודה קובע כי "לא ייצא אדם סם מסוכן, לא יבא אותו, לא יקל על ייצואו או ייבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או ברשיון מאת המנהל". בענייננו, יסודותיו העובדתיים של הסעיף מתקיימים במלואם. הנאשם הכניס לישראל סם מסוכן מפראג, ובכך ביצע עבירה של יבוא, ללא תמורה.

32. ב"כ הנאשם הקדיש בסיכומיו פרק ארוך ומפורט לניתוח משפטי של אפשרות ההרשעה על יסוד ראיות נסיבתיות. איני מוצאת להעמיק התייחסות לטענה זו, מהטעם שכאן איננו עוסקים בראיות נסיבתיות. הימצאות הסמים במזוודתו של הנאשם היא ראיה ישירה, חזקה ומוצקה, המקימה (כאמור) חזקה שבעובדה, שאליה מצטרפות גם ראיות נסיבתיות, כפי שפורט לעיל.

33. סעיף 13 לפקודה דורש קיומה של "מחשבה פלילית", קרי: מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה (סעיף 20(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]). בנוסף, רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם (סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין).

34. האם התביעה עמדה בנטל ההוכחה לכך שהנאשם היה מודע להימצאותם של הסמים ברשותו ולעובדה כי במעשיו הוא מייבא סמים מפראג לישראל, או, לחילופין, לכך שהתגבש אצל הנאשם החשד לגבי הנסיבות והוא נמנע מלברר? אני סבורה כי התשובה לשתי שאלות אלה היא חיובית. כפי שציינתי לעיל, על פי ההלכה הפסוקה מציאת סם מסוכן ברשותו של אדם יוצרת חזקה שבעובדה כי הוא ידע על קיומו של אותו הסם. משמע - היה מודע להימצאות הדבר

בשליטתו. חזקה זו ניתנת לסתירה, אך במקרה דנן, כפי שהוסבר עד כה, היא לא נסתרה על ידי הנאשם. יותר מכך: אני סבורה כי מכלול הראיות, לרבות התנהגותו של הנאשם, מלמד שהוא היה מודע באופן פוזיטיבי לכך שבמזוודתו יש סמים. ואלה הראיות, בקיצור: המזוודה שבה נמצאו הסמים שייכת לנאשם; הנאשם הוזמן לחו"ל על ידי מכר, ששילם את כל הוצאותיו (גם אם הנאשם טוען שהיה אמור להחזיר לו את הכסף); משקלה של המזוודה גדל בכשבעה קילוגרמים בין היציאה מהארץ ועד החזרה, כאשר הנאשם רכש רק נעלי ספורט בפראג. לא יתכן שהנאשם לא חש בכך; התנהגות הנאשם בעת גילוי הסמים אינה עולה בקנה אחד עם הפתעה; הנאשם לא התעמת עם קוגמן כשפגש בו, ואף לא שאל אותו אם הוא יודע כיצד הגיעו הסמים למזוודתו; הנאשם לא טען שאדם אחר שתל את הסמים במזוודתו, אלא רק אמר שאינו יודע כיצד הגיעו הסמים למזוודה; הנאשם אמר שמלבד עובדי המלון, קוגמן והוא עצמו - לאיש לא היה גישה למזוודה, שהייתה כל העת בחדרו במלון. לאלו יש להוסיף כי הנאשם בחר למלא פיו מים במהלך חקירותיו, ולא ידע להסביר את התנהגותו בבית המשפט. מכל אלה עולה שהיה הנאשם היה מודע לכל פרטי העבירה, או לכל הפחות, נמנע מלברר את אפשרות קיום הנסיבות.

למעלה מן הצורך אוסיף כי על פי הפסיקה, במקרים מסוימים גם נסיבות אובייקטיביות עשויות להקים חזקות ראייתיות בדבר מודעות או עצימת עיניים: "כאשר ממערכת הנסיבות האובייקטיביות עולה כי בליבו של כל אדם בר-דעת היה מתעורר חשד, עשוי הדבר להקים חזקה עובדתית הפועלת לחובתו של הנאשם. כך, ניתן להניח כי מערכת נסיבות שהייתה מעוררת חשדו של כל אחד אחר, וודאי עוררה, בפועל, גם את חשדו של העושה, אולם חזקה זו (כדרך של חזקות מסוגה) ניתנת לסתירה, וגם מעל משוכה זו יצליח הנאשם לעבור, אם יעלה בידו להוכיח כי מה שנכון לגבי אחרים - לא נכון לגביו, ועל-אף חשדם של אחרים, בליבו-שלו לא התעורר חשד שכזה, בשל נתוני האישיים או נסיבותיו המיוחדות של האירוע" (ע"פ 8641/04 **ראובני בוחניק נ' מדינת ישראל** [11.1.06], כפי שצוטט גם בע"פ 8939/08 **מוזס נ' מדינת ישראל** [5.10.11], פסקה כט). בענייננו, היה מצופה מן הנאשם לכל הפחות לחשוד עת מוצעת לו הצעה בדמות נסיעה לחו"ל על חשבון אדם שהיכרותו עמו אינה מאד קרובה. נוסף על כך, לא ניתן להאמין לנאשם שלא שם לב ל-7 ק"ג של משקל עודף במזוודתו, וגם מטעם זה, היה על חשדו להתעורר. אך כאמור - הדברים נכתבים למעלה מהצורך, שכן קבעתי שהנאשם ידע באופן פוזיטיבי שיש סמים במזוודתו.

35. לא למותר להתייחס לטענת ההגנה כי הנאשם לא ידע על אודות סוג הסם וכמותו. ראשית יצוין, כי טענה שכזו מקומה כאשר נאשם טוען שידע שיש בחזקתו חומר כלשהו, אך לא ידע מה טיבו, או לפחות טוען שידע שיש ברשותו דבר מה (למשל חבילה), אך כלל לא ידע מה תכולתו (ר' למשל ע"פ 2518/16 **יניב יצחקי נ' מדינת ישראל** [11.4.16]). במקרה שלפנינו, הנאשם טען שבכלל לא ידע שיש ברשותו דבר מה.

ואולם, גם לגופה - טענה זו אינה מעלה ואינה מורידה במקרה שלפנינו. כל שהיה על הנאשם לדעת הוא שהוא נושא במזוודתו סם, ודבר זה הוכח. סעיף 31(2) לפקודה קובע:

"היה המשפט על עבירה לגבי סם, חזקה על הנאשם שידע כי הסם הוא מסוכן, והטוען להגנתו שלא ידע על כך - עליו הראיה".

אין כל דרישה שהנאשם ידע מה סוגו של הסם ומה משקלו, וסעיף 31(2) לפקודה קובע כי מרגע שהנאשם ידע שהוא נושא סם, חזקה עליו כי ידע שזהו סם מסוכן. החזקה גם מעבירה את הנטל לנאשם שטוען להגנתו שלא ידע על

כך, להוכיח זאת. לעניין זה ניתנה לאחרונה התייחסות ברע"פ 2220/16 **רועי מור יוסף נ' התביעה הצבאית הראשית** [26.10.17] **[עניין מור יוסף]**, פסקה 33 לפסק דינה של כבוד הנשיאה נאור, שם נאמר:

"בעניין **אמזלג** נקבע כי על פי סעיף זה, 'מי שמואשם בעשיית מעשה לגבי 'סם מסוכן', אך טבעי הוא שהדין יחזיקו כמי ש'יודע' מה טיבו של 'הדבר' שלגביו נעשה המעשה, אלא אם יוכח אחרת'. הוצה לומר, במקרה הרגיל שבו ידוע מהו החומר שבו נעשה שימוש, ידרש הנאשם להוכיח כי לא היה מודע לטיבו" (ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.).

בהבדל מעניין **מור יוסף**, שם לא היה ברור מה טיבו של החומר שבו השתמש הנאשם, בענייננו טיבו של החומר שנתפס ברור וידוע, ולכן אנו בגדרו של "המקרה הרגיל", המוזכר בציטוט הנ"ל. במקרה דנן, מאחר שטענת הנאשם הייתה כאמור שלא ידע כלל שיש דבר מה במזוודתו, הרי שלא העלה טענה שחשב שה"דבר" אינו סם, ובודאי שלא הוכיח זאת.

לפיכך, דין טענה זו להדחות.

סוף דבר

36. על יסוד כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר את העבירה המיוחסת לנאשם, יבוא סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 7 ק"ג נטו, ולפיכך **אני מרשיעה את הנאשם בייבוא סם מסוכן לפי סעיף 13 יחד עם סעיף 19(א) לפקודה.**

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ח, 03 דצמבר 2017, במעמד הצדדים

---

[1] ההפניות לפרוטוקול יירשמו פ/מספר עמוד, מספר שורה. בעמודים שבהם יש כפילויות ירשם גם תאריך הדיון.